

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2021 roku funkcjonariusze Komisariatu Policji w Z. sierż. sztab. A. T. oraz sierż. sztab. G. D. pełnili wspólnie służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie miasta Z.. Około godziny 23.45 zauważyli wchodzącego do sklepu (...) przy ul. (...) mężczyznę, który niczym nie zasłaniał ust i nosa. W związku z tym postanowili podjąć interwencję. Gdy mężczyzna ten opuszczał sklep, w dalszym ciągu nie mając niczym zasłoniętych dróg oddechowych, został zatrzymany przez policjantów i wylegitymowany. Mężczyzną tym okazał się obwiniony J. R.. Oświadczył funkcjonariuszom Policji, że nie musi nosić maseczki. Odmówił przyjęcia proponowanego mandatu karnego.

dowód: zeznania świadka G. D. k. 41, zeznania świadka A. T. k. 41 – 42, notatka urzędowa k. 5, 6.

Przesłuchany na etapie czynności sprawdzających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

dowód: wyjaśnienia obwinionego J. R. k. 8 – 9

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości pozwala przyjąć, iż obwiniony J. R. jest sprawcą zarzucanego mu wykroczenia.

Za przyjęciem takiego stanowiska przemawiają wiarygodne zeznania świadków G. D. i A. T., na których oczach doszło do przedmiotowego wykroczenia. Świadkowie na etapie postępowania sądowego w sposób jednolity i konsekwentny opisali przebieg zdarzenia oraz przyczyny podjęcia przez nich interwencji i odmowy przyjęcia przez obwinionego mandatu karnego. Stanowisko to jest zresztą zgodne w tym zakresie z treścią notatek urzędowych sporządzonych przez obu funkcjonariuszy bezpośrednio po zdarzeniu.

Zeznania A. T. i G. D. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Są one bowiem spójne, konsekwentne, a co istotne korespondują ze sobą w szczegółach. Podkreślić należy, iż obaj świadkowie są osobami zupełnie obcymi dla obwinionego, a co za tym idzie niezainteresowanymi w podawaniu okoliczności, które miały go bezpodstawnie obciążać.

W toku postępowania obwiniony J. R. nie złożył wyjaśnień opisujących przebieg i przyczyny zaistniałego zdarzenia, skorzystał bowiem z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Niemniej jednak lektura sprzeciwu od wyroku nakazowego oraz lektura wywiedzionej wprost apelacji jednoznacznie wskazują, iż nie neguje on faktu, iż w momencie zdarzenia nie zasłaniał on dróg oddechowych maseczką, częścią odzieży lub w inny przewidziany przez przepisy prawa sposób. Podnosi natomiast, iż w jego cenie nie miał on obowiązku noszenia maseczki, albowiem nałożenie takiego obowiązku jest sprzeczne z obywatelskimi prawami człowieka zapisanymi w Konstytucji RP.

Stanowisko obwinionego było uzasadnione, jednakże wyłącznie do końca dnia 20 grudnia 2020 roku włącznie. W obowiązujących do tej daty uregulowaniach żadne znamię właściwego czynu zabronionego nie zostało określone w nim, lecz w akcie podustawowym, do którego odsyła. Ustawodawca nie stypizował wówczas w przepisie rangi ustawowej zabronionego zachowania przez podanie zestawu znamion, lecz odesłał do innych przepisów zawierających w tej mierze szczegółowe unormowania. Chodzi tu wyłącznie o przepisy porządkowe wydane z upoważnienia ustawowego. (por. wyr. TK z 8.7.2003 r., P 10/02, OTK-A 2003, Nr 6, poz. 62; P. Kozłowska-Kalisz, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 197)

Zgodnie z art. 116 § 1a kw (który wszedł w życie z dniem 29 listopada 2020 roku) karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

W niniejszej sprawie zarzuty zostały oparte o § 27 ust. 1 pkt 2e rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 2316). Rozporządzenie to zaś wydane zostało w oparciu o wydane o upoważnienie ustawowe zawarte w art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-13 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, z późn. zm.). Oznacza to, iż wszystkie osoby na terenie kraju (niezależnie od tego, czy mają świadomość, że cierpią na schorzenia związane z COVID19, czy nie mają takiej świadomości, czy też są w pełni zdrowe) w obiektach handlowych lub usługowych, placówkach handlowych lub usługowych i na targowiskach (straganach) mają obowiązek zakrywania dróg oddechowych, przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego.

Wymagania, którym muszą obecnie odpowiadać rozporządzenia, formułuje art. 92 ust. 1 Konstytucji. Przepis ten dopuszcza stanowienie rozporządzeń tylko na podstawie "szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania". Upoważnienie musi mieć charakter szczegółowy pod względem: podmiotowym - musi wskazywać organ właściwy do wydania rozporządzenia; przedmiotowym - musi określać zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz treściowym - musi określać wytyczne dotyczące treści aktu. Rozporządzenie nie może być sprzeczne z ustawą, na podstawie której zostało wydane. Nie może również być sprzeczne z normami konstytucyjnymi ani z żadnymi obowiązującymi ustawami, które w sposób bezpośredni lub pośredni regulują materię będącą jego przedmiotem. Naruszenie tych warunków powoduje niezgodność rozporządzenia z ustawą oraz nie może być źródłem obowiązku dla obywateli i w konsekwencji podstawą do ukarania za niestosowanie się do tego obowiązku.

Ocena konstytucyjności i legalności przepisu rangi podustawowej może być dokonana przez sąd rozpatrujący sprawę indywidualną, w której przepis ten może być stosowany. Sąd może bowiem w toku rozpoznawania konkretnej sprawy na mocy art. 178 ust. 1 Konstytucji RP oceniać, czy przepisy rozporządzenia są zgodne z przepisami ustawy, a w razie stwierdzenia niekonstytucyjności aktu niższej rangi niż ustawa, może odmówić jej stosowania. Analizując uregulowania prawne obowiązujące od dnia 21 grudnia 2020 roku Sąd nie dopatrzył się żadnych uchybień, które w jego ocenie mogłyby wskazywać na jego niekonstytucyjność.

Otwartą kwestią jest, czy aktualnie obowiązujące przepisy nie naruszają tzw. podstawowych wolności człowieka określonych w przepisach Konstytucji RP, jednakże w ocenie Sądu jedynym podmiotem uprawnionych do takiej oceny jest Trybunał Konstytucyjny.

Zgodnie z wolą ustawodawcy, nakazu zakrywania ust i nosa nie stosuje się w przypadkach enumeratywnie wymienionych § 27 ust. 3, ust. 4 i ust. 5 w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2020 roku). W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wskazanych w wyżej wymienionych przepisach.

Wymierzona obwinionemu kara zasadnicza 100 złotych grzywny jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu zarzucanego oraz stopnia winy J. R. oraz spełni cele kary w zakresie jest oddziaływania ogólnie społecznego oraz cele kary w zakresie represji indywidualnej.

Na podstawie art. 627 KPK w zw. z art. 119 KPW Sąd obciążył obwinionego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w łącznej kwocie 150,00 złotych, na którą składają się zryczałtowane wydatki oraz opłata w kwocie 30 złotych wymierzona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych /tekst jednolity Dz. Ust. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm./.